

Az anya az emberek között a jóság megtestesítője. Az anyai hivatás méltóság; tiszteletet vált ki, de az örömek sorozata mellett áldozatokat is rejt magában. Nemcsak Szűz Máriára, de általában az anyára vonatkozik a szentírás dicsérete: „Boldog a méh, amely téged hordozott és az emlő, melyet szoptál” (Lk 11,27).

Az anya boldogságának első alapja, hogy életet hoz a világra. Az élet Isten adománya. Így az anya hathatós eszköz az Isten tevékeny alkotásában.

Boldoggá teszi az anyát, hogy szeretet. Külön öröm számára, hogy lelkében felhalmozódott szeretetével gyermekét, mint új életet, elfogadja, átkarolja, őrzi és kibontakoztatja. Hivatását e szeretetben valósítja meg. Az igazi anyai szeretet nem tart meg magának semmit, mindenét gyermekének nyújtja. Szinte kimeríthetetlen forrás, melyből bőségesen táplálkozhat az emberi élet. Erő, amely összetartja a családot. Általános, és minden gyermekére egyformán kiterjed. Éppen ezért a gyermekekben bizalmat vált ki, és védelmet nyújt számukra a sorsukért vívott küzdelemben. Ugyanakkor türelmes, el tudja viselni a betegséget, kudarcot, szegénységet. megáláztatást. És megértő, mert ismeri gyermeke belső alkatának minden összetevőjét. Így gyengeségeit, botlásait sem ítéli el oly könnyen, mint az idegen. És nem időszakra szól, hanem kiterjed a felnőtt és öregkorra, egészen a halálig.

Boldoggá teszi az anyát, hogy gyermekeit neveli. Ő alakítja, formálja és bontakoztatja gyermekének lelkületét. Az anya ölében tanul meg az ember gondolkodni, beszélni, emberré lenni. Az anyák nevelik az emberiséget. Kezükben van bizonyos fokig az emberiség sorsa. Az anya neveli a hitetlen embert, de az anya neveli a vallásos embert is; így emberileg az anyák formálják az egyház arculatát.

Anyának lenni azonban áldozatot is jelent. Sorsunk keserű törvénye: amikor rózsát szakítunk, tövis szúrja kezünket. Isten jövendőlte meg Éva és utóda számára: „Megsokasítom gyötrelmeidet és terhecséged kínjait, fájdalommal szülsz a gyermeket” (I. Móz 3,16).

Gyermekeért vállalt szenvedése testében gyökerezik. Az áldott állapot és világra hozatal fájdalma folytatódik: az anya virraszt gyermeke felett, vállalja az ápolás néha emberfeletti fáradtságát, feláldozza gyermekeért a szabadságát. Le kell mondania érte örömeiről, szórakozásokról, fegyelmennie kell érte női hiúságát, esetleg anyagi áldozatokat is kell hoznia. Női szépsége átalakul anyai értékévé. Az anya gyermekében is tovább szenved. „A te lelkedet is tör járja át” (Lk 2,35). Ez a simeoni jövendülés nemcsak Szűz Máriára vonatkozik. Az anya és a gyermeke egy, a gyermek sorsa az anya sorsa is. Az anya együtt szenved gyermekével, átérzi betegségét, együtt küzd vele, vele együtt alázódik meg, vállalja kudarcait, vele szegény vagy gazdag, örül vagy szomorodik. Nemcsak figyel, de vele együtt éli is egész sorsát.

Lelki szenvedései között a legélesebb tört gyermekétől kaphatja az anya: ha szeretete nem nyer viszonzást, sőt hálatlanságot kap gyermekétől. Ha az mindenre ráér, csak anyja számára nincs ideje, mások számára mindig van mondanivalója, de anyjával nem tud mit beszélni; másokhoz kedves, de az anyja iránt türelmetlen, másokat el tud viselni, de anyja ellen hamar kifakad. És különösen betegségében, öregségében keserves elviselni a gyermek hálatlanságát. Ő ápolt, és őt nem ápolják. Ő nevelt, dolgozott, de őrá nem áldoznak. Ő adott, és most vár, és nem kap. És legkevésbé kapja azt, amit a leginkább kíván és tehetetlen idős korában legjobban igényel: figyelmet, szeretetet, türelmet, áldozatot.

Mindezek ellenére az anyaság gazdagítja igazán a nőt. „Nézd, ő a te fiad... nézd, ő a te anyád!” (Jn 19,27.) Ez a létrendi kapocs, az anya és a gyermeke biológiai, szellemi, lelki életközössége tölti ki valójában a nő létét, hivatását, feladatát és tevékenységét. „Az anya üdvözülni fog, ha gyermeket szül, ha kitart a hitben, a szeretetben, s a szerénységgel párosult tisztességben” (II. Tim 2,15).

MIKLÓS DEZSÓ

Ha igaz lélekkel vágyakoztok a szeretetre, meg fogjátok találni, mert vár benneteket.

Oscar Wilde